

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Δ. W. O. FAGAN

Η ΧΕΡΟΥΪΝΗ ΘΡΗΝΕΙ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ...

ΡΑΞΑΜΕ τη θάρκα μας στην άμμουδιά απέναντι στον πελώριο θράχο. 'Αποθι-
θαστήκαμε για να περιμένουμε την ά-
μπωτι, ή όποια, ανεβάζοντας τά νερά,
θά μάς επέτρεπε να περάσουμε τη στε-
νωπό, ανάμεσα στους δυο θράχους, που
έφραζαν την είσοδο του κολπίσκου του
Ποχοτοκάγωνασις στη Νέα Ζηλανδία.

Ο ήλιος είχε δύσει από ώρα, αλλά ή
ζέση εξακολουθούσε κ' ή άμμος έκαίγε
κάτω απ' τά πόδια μας. Δειπνήσαμε
πρόχειρα με τά τρόφιμα που είχα πάρει
μαζύ μου, και κατόπιν ανάψαμε τις πι-
πες μας. 'Απέναντί μας ύψωνόταν ο τεράστιος, σκοτεινός δγκος
του θράχου της Μανάιας που ή κορυφή του θαρρείς κ' άκου-
μπουσε στον ουρανό. Σέ λίγο, ή σελήνη ανέτειλε κ' έριξε τό
σημμένο φώς της άπάντω στό θράχο. 'Η Μανάια έμοιαζε μ' ένα
φυσικό, απόρρητο φρούριο, καθώς ή τρείς πλευρές του κατέ-
θαιναν ολόριες ως τη θάλασσα. Μιά στενή λουριδα γής έκανε
τό θράχο με την παραλία κ' ήταν ή λουριδα αυτή σκεπαζόταν
με τά νερά της άμπωτιδος, ο θράχος γινόταν ένα νησί.

Ξαφνικά, μιά άγρια, παραταταμένη φωνή, ένας έξωτικός, ά-
νατριχιαστός θρήνος μ' έκανε να πεταχτώ από τη θέσι μου.
Παραξενωμένος, γύρια και κύταξα τόν συνοδό μου. 'Ο γέρο-
Πουκετάγωνα, ένας ίθαγενής νεοζηλανδέζος, χαμογέλασε, κού-
νησε τό κεφάλι του και με άπάθεια εξακολουθούσε να κατινίζει
την πίπα του. Σέ λίγο, και πάλι άκούστηκε μέσα στή σιαπή
της νύχτας, τό ίδιο πένθιμο ούρλιαχτό. 'Αναρωτιόμουν άν ήταν
φωνή ανθρώπινη κ' έτοιμαζόμουν να τρέξω πέρα στό θράχο, ό-
ταν ξεφαινα κατάλαβα, πώς ο παράδοξος εκείνος ήχος ήταν παι-
γιδιάσματα του άέρος και του νερού μέσα στις ροαγμές του
θράχου.

—Είπε ή Χερούινη, που θρηνει τόν άρραθωνιαστικό της! μου
είπε ο Πουκετάγωνα οσθαρά: 'Αν θέλετε, μάλιστα, μπορώ να
σας πω την ιστορία της, όπως την διηγούνται οι 'Οχούγκας
μας, δηλαδή οι Ιερείς...

...Η παράδοσις, λοιπόν, λέει, πώς πρίν από πολλά χρόνια,
προτού οι Λευκοι πατήσουν τό πόδι τους στή χώρα μας, ή διά-
φορες φυλές του Βορρά είχαν ένωθή κ' είχαν σχηματίσει τό
κράτος του Νγκατιτόα, του όπιου άρχηγός ήταν ο Κοτακό.
'Η φυλή αυτή ήταν πολεμική και κάθε τόσο έκανε άγριες μά-
χες με τούς γειτονικούς λαούς. Μά τό άδιάκοπο αυτό μακε-
λειό λιγότερε στό τέλος πολύ τόν αριθμό τών άνδρών κ' ο Κο-
τακό για να προφυλαχτή από τούς έχθρούς, είχε έγκατασταθή
με τό λαό του στήν πλαγιά του θράχου της Μανάια. 'Οπως
έλέπετε, στό θράχο αυτό δεν μπορεί κανείς ν' ανεθί από τις
τρείς άλλες πλευρές του κ' έ-
τσι μοιάζει με φρούριο απόρρη-
το.

'Ολόγυρα ο θράχος έχει ένα
στενό μονοπάτι, τό όποιο κατα-
λήγει στήν κορυφή, όπου ύπάρ-
χει μιά μεγάλη σπηλιά. 'Η ση-
λιά αυτή, σέ στιγμή άπειπι-
σίας και κινδύνου, θά μπορούσε
να χρησιμεύσει ως καταφύγιο
τών πολεμιστών. 'Οπως σάς εί-
πα, ο Κοτακό ήταν μεγάλος
πολεμιστής στόν καιρό του, άλ-
λά δεν του έμειναν πειά παρά
μόνο καμμία πεντακοσαριά
παλληκάρια. Οι καιροί ήταν
δύσκολοι κ' ή φυλές μεταξύ
τους χτυπιόντουσαν με την ελά-
χιστη άφορμή. Κι' ο Κοτακό εί-
χε γεράσει. Οι υιοί του είχαν
σκοτώθι στίς διάφορες μάχες
και δεν του έμενε παρά ή Χε-
ρουινη, μιά κοπέλλα δεκαεπτά
χρόνων, την όποια λάτρευε. Την
είχε άρραθωνιάσει με τόν Τά-
ρο, τό γυιό του άδελφού του.
Μετά τό θάνατο του Κοτακό, ο
ναμπρός του θά γινόταν θσαι-
λεύς και έπειτ' απ' αυτόν ο
γυιός της Χερούινης, δηλαδή ο
έγγονός του. 'Ετσι ή άρχηγία
δεν θά έφευγε από την οικογέ-
νεια του.

Μιά μέρα, ο άρχηγός της γει-
τονικής φυλής τών Νγκαταχι,
ο αίμοπόρος Παρίμα, πήγε να
έπισκεφθί τόν Κοτακό με μιά

άκολουθία από διακόσιους άνδρες. 'Ο Κοτακό τόν δέχτηκε με
προθυμία, διέταξε να σφάξουν θάδια και να έτοιμάσουν ένα με-
γάλο γεύμα. 'Αφού έφαγαν καλά, ούηλθε τό συμβούλιον της
φυλής κ' ο Κοτακό ρώτησε τόν Παρίμα σέ τι χρωστούσε την
ανέλπιστη επίσκεψί του. Τότε ο Παρίμα είπε, πώς ή γυναίκα
του ή Μιάμι, είχε γεράσει πειά κ' είχε πάει για να ζητηθί από
τό γείτονα του να του δώση την κόρη του, τη Χερούινη, για να
την κάνει δεύτερη γυναίκα του. 'Ετσι τά δύο κράτη τους θά
συμμαχούσαν...

Μόλις τ' άκουσαν αυτό οι άνδρες της φυλής τών Νγκατιτόα,
έγιναν έξω φρενών για την προσβολή κ' άρπαξαν τις λόγγες
τους έτοιμοι να τιμαρήςσουν τόν ύβριστή. 'Αλλά ο Κοτακό μ' έ-
να γεύμα του τούς καθυσόχασε κ' είπε:

—'Ο Παρίμα έκανε σφάλμα! Φαίνεται ήπιε πολύ και γι' αυτό
δεν ανέφθηκε καλά προτού μιλήσει! 'Αλλοιώς θά θυμόταν πώς
ή φυλή τών Νγκατιτόα δεν πουλά τίς γυναίκες της σάν υψασ
γουρούνια...όπως κάνουν οι Χακενούα! 'Η πρώτη γυναίκα του
Παρίμα άνηκε σ' αυτή τη φυλή. Άβριο ή Χερούινη παντρεύεται
με τόν Τάρο, τό γυιό του άδελφού μου. 'Αν θέλει ο Παρίμα
κ' ή άκολουθία του, μπορεί να τιμήσθ τό γεύμα του γάμου!...
'Επειτ' από τά λόγια αυτά τό γέρο φυλάρχου, ο Παρίμα μαι-
νιασμένος έσκυψε τό κεφάλι του κ' έφυγε με τούς πολεμιστάς
του.

Πρέπει να ξέρετε, πώς ή γυναίκες είχαν τις καλύτες τους
στην αντίθετη μεριά του χωριού, μακριά από την κατασκήνωσι
τών άνδρών. Την ίδια λοιπόν νύχτα, κατά τά μεσάνυχτα, ο Τά-
ρο έψυησε εξαφιασμένος με την έντύπια πώς ή μηστή του
Χερούινη κινδύνευε και ζητούσε βοήθεια. 'Αφογκράστηκε κ' ά-
κουσε πράγματι τη φωνή της αγαπημένης του κόρης, που πι-
χτό σάν να πάλευε με κάποιον, φώναζε τ' δνομά του. 'Ο Τάρο
έμπηξε μιά άγρια φωνή για να έζητηθί τούς συντρόφους του
και, χωρίς καν να σκεφθί να όπισθί, έτρεξε στό σημείο που
άκούγότουσαν ή φωνές...

'Εκεί, στό φώς της σελήνης, διέκρινε τόν Παρίμα και μερι-
κούς πολεμιστάς του, οι όποιοι είχαν άρπάξει τη μηστή του
και προσπαθούσαν να την απαγάγουν. 'Η Χερούινη πάλευε ά-
πεγνωσμένα! Χωρίς να διστάσθ ο Τάρο, χύμηξε σάν θηριο κ'
άρπαξε τόν Παρίμα από τό λαϊμό. Μιά άγρια πάλι έπακολού-
θησε, κατά την όποια ή νέα κατόρθωσε να ξεφυγή από τά γέ-
ρια τών απαγαγέων της. 'Ασφαλώς δε ο Τάρο θά έβρισκε οίκο-
τό θάνατο από τούς εξαγριωμένους άκολουθούς του Παρίμα,
άν δεν πρόφταναν οι σύντροφοί του να τρέξουν να τόν βοηθή-
σουν.

Θρήνοι άκούγότουσαν από τις καλύτες τών τρομοκρατημέ-
νων γυναικών κ' άγριες φωνές και κλαγγή όπλων τάρρασαν
την ήσυχή της νύχτας. 'Ο γέρο Κοτακό πολεμούσε τώρα σάν

λεοντάρι με τόν Τάρο στό πλευ-
ρό του. Σέ λίγο οι Νγκαταχι
είχαν σκορπισθή και πανικόθλη-
τοι έφευγαν τρέγοντας στην κα-
τηφορία του θράχου, άφίοντας
επίσω τους πενήντα νεκρούς.
Οι ύπόλοιποι μπήκαν στίς πύρ-
ρες τους κ' άπομακρύνθηκαν
κατωπλατώντας άπενωσμένα...

Από τότε, κάθε μέρα και κά-
θε νύχτα, οι άνδρες φρουρού-
σαν έκ περιτροπής, στην κορυ-
φή της Μινάιας, μήπως έπιστρέ-
ψει ο Παρίμα για να έκδικηθί.
'Αστόσο είχαν περάσει έξη μή-
νες χωρίς ο Παρίμα να φανή.
'Αλλά οι Νγκατιτόα ήξεραν
πώς κάποτε οι Νγκαταχι θά πη-
γαίνανε για να τούς σφάξουν
άλυπτα...

Μιά μέρα, κατά τά έημερώ-
ματα, ή Χερούινη πήγε και κά-
θησε κοντά στόν Τάρο, του ό-
ποίου ήταν ή σειρά να φουρη-
ση. Ξαφνικά, εκεί που κούθέν-
τιζαν, ή νέα έμπηξε μιά τρο-
μαγμένη φωνή κ' έβειξε στόν
Τάρο ένα μακροπό σημείο στόν
όρίζοντα. Σέ λίγο, οι δυο νέοι
μέτρησαν είκοσι μεγάλες πυρ-
ρες που πλησίαζαν. Οι Νγκατα-
χι έφταναν για να έκδικηθούν.
—'Ε, τάνασα! 'Ε, τάνασα! 'Ο
έχθρός! φώναξε ο Τάρο μ' όλη
τη δύναμη της φωνής του.

Σέ λίγο λεπτά, όλη ή φυλή
τών Νγκατιτόα ήταν στό ποδά-

Με φρίκη αναγνώρισε τόν αγαπημένο της...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

Το επίτιμο ενός άλλεγου, "Όπου ένα μευλάρη κηδέσται με τιμές...στρατηγού. Οι πσευριτής κατά τον πέλεμο 'Ισπανίας και Κουβάς. Πώς μια γάτα δικάσθηκε από το στρατοδείο εις θάνατον. Ένας πσευριτής κηδέσται με τιμές αντίβασιλεύς. Τι έγινε στην άρχαια Ρώμη με τή θάνατε ενός γερακιού, κλπ.

Ένωθαδε κείται ένας ήρωσ, ό γενναίος Μπόμπυ, ήρωσ της έργασίας. Σ' όλη του τη ζωή έργάσθηκε όπικκος, όπερήφανος και έργατικός μέχρι θανάτου.

Άπό το επίγραμμα γράψε κάποιος "Άγγλος από το Μπράδφορντ, έ πάνω στον τάφο του άγαπημένου του άλόγου, τόν όποιον επί πολλά χρόνια ήταν ό άχώστος και άνεπιτήτος συνεργάτης και συντροφός του.

Και δέν ήταν μόνον αυτό. Όταν φώρησε ό Μπόμπυ, ό κήριος του τού έκανε κηδεία παραμυθιστά μεγαλόσημη. Μιά πολιτευστήτι νεκροφόρος μετέφερε τόν Μπόμπυ στην τελευταία του κατοικία, συνδοσμένη από τράντα άμάξια με τούς φίλους τού κηριού τού συμπαιθούς αυτού τετασόδου.

Ό Μπόμπυ όμως δέν εινε τόν μόνον ζώο, πού αξιόθηκε να λάβη τέτοιες επιχίδεις τιμές. Η ιστορία άναφέρει πολλά ζώα, τόν όποια έλαβαν βασιλικές, κηροεπιτάς, τιμές κατά την ταφήν τους.

Στό Μπασιζάς της Κουβάς, κατά την 'Ισπανική κατοχή, ένα μουσάρι, πού διεκρίθη στη στρατιωτική υπηρεσία, όταν φώρησε κηδέθηκε με επίσημη ταφή, την όποιαν παρακολούθησαν όσα συντεταγμένα στρατιωτικά τμήματα, τής Ήρας και θάλασσας, όσα, κατά τούς στρατιωτικούς κανονισμούς, αποδίδουν τιμές στός στρατηγούς και ναυάρχους, τού πελάγιου κατά τόν πόλεμο.

Άκόμα μεγαλιότερες τιμές έγιναν στην Κουβέα από τούς 'Ισπανούς ό Ένας...σπουριτή! Όταν άρχισε ό πόλεμος 'Ισπανίας και Κουβάς, ό 'Ισπανός καθέσθωσαν ως έυδλήμια τούς τόν σπουριτή, εκτιμώντας την όποιαν και την εργατικότητα αυτού τού μικρού ποικιού. Στίς σποίες τόν 'Ισπανόν ήταν κεντημένη ή μίζονα ενός σπουριτή, ό όποιος έτσι έφαισε μέχρι τόν σημείο να σπουριθεί ως τόν θνήσκον τούς έυδλήμια. Πρέπει δέ να σημειωθεί άκόμη ότι ό 'Ισπανός απαλοδύσαν κηροεπιτάς τούς Κουβαίους : «γιάτες» ...

Τόν Μάρτιο, λοιπόν, τού 1869 συνέβη τού έξης αποδοδοσ γερονός : Ένας 'Ισπανός στρατιωτής έπιασε μια γάτα να κρατάει τόν στόμα της ένα σπουριτή ... Τό τρομερό αυτό γερονός άναφερόθηκε ισραηλιζός στόν στρατόζογ τόν 'Ισπανόν, ό όποιος συνεκρόσθη άμέσως ειςμό στρατοδείο, για να δικάση τη γάτα, πού της ήρθε όρεξη να φάη ένα σπουριτή, και διάταξε να ειδική επίτροπή από άνωτάτους άξιωματικούς τής Ήρας και τής θάλασσας να τού ιστορήσει λεπτομερώς τή όλην ιστορία της ταφής τού σπουριτή, στον όποιον έστρεψε τ' άποδοδοσ τιμές 'Αντιβασιλεύς! Τό ειδικό στρατοδείο καταδίκασε τη γάτα σε θάνατο κι' εκτελέσθηκε ή ποινή αυτή με όλες τίς νομικές διατεφσεις. "Όσο για την κηδεία τού σπουριτή, άραξεν' άναφερωθί ότι την παρακολούθησαν ό χιλιάδες στρατιωτές και ναύτες δι' ότι κατά τόν ένταγμασόν τόν σπυριτήν 101 κατανοβολοσμοί από τή θορηγία, πού ήταν στό λιμάνι τής 'Αδύνας! ...

Για νάβη κανεις κάποιον άνάλογο γερονός στην ιστορία, πρέπει να γερση ήσαν 2000 χρόνια πάλιου, στον καιρό πού αυτοκράτορος τής Ρώμης ήταν ό Κλαύδιος ό Α'. Τότε ή θάνατος ενός γερακιού είχε βιθίσις σε νέμβος όλοζήρη την κοσμοκράτορα. Τό ποσί αυτό, πού ήταν όλοζοδύδιον έξημερωμένο και, για τή σπάνια προσηρημάτα του, τού θάμνιαν και τόν λατρευόν όσόν ό Ρωμαίοι, από τόν αυτοκράτορα ως τόν τελευταίο πλήθει, τόν όποιος κάποιος άνοσοκροστος κοροδοσός. Μόλις άυθεντή τού γερονός αυτό, ό Κλαύδιος διάταξε να άποκεταλήθι ή μέσος ό φωνής τού γερακιού κι' ένα διάταγμα τού θύσε να κηδευθί τού λατρευτú γερακιό τής Ρώμης με βασιλικές τιμές. Πραγματικά, την κηδεία του την συνώθεσε ό ίδιος ό αυτοκράτορος, ή άρχή της πόλεως, τμήματα στρατού και καθ' όλη τη διαδρομή ή ποικιλή φταίεσ πένθημα. Τόν νεκροσόν τού γερακιού τόν έθαψαν δύο δούλοι, όπως ήταν καθιερωμένο να θάπτονται στην τελευταία τους κατοικία ό μεγιστάνες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

"Όταν ό βασιλεύς τής Άγγλιας Έδουάρδος έπεσκέφη κατά τού 1906 τής 'Αθήνας, για να τιμηση με την παρουσία του τούς Όλυμπιακούς αγώνες, μια μέρα, ντυμένος σαν άστος, πήρε μαζί του έναν διερωγέα και έβηκε περίπατο.

Περπατώντας, έφτασε στους πρόποδες τού Άστεροσκοπειου, όπου τόν σταμάτησε μια ταίγγανα, για να τού πη την μοίρα του.

Ό Έδουάρδος, από περιέργεια, τής έδωσε τó χέρι του κι' ή ταίγγανα τού έπεί:

—Καλός άνθρωπος! Χρησί καρδιά! Πολλά χρόνια θα ζήσης! Βασιλεύς μεγάλος και τράνος είσαι!

ρι. Με φρίκη άντελήφθησαν πώς ό έχθρός δέν είχε μόνος του, άλλα είχε πάρει μαζί του και την γειτονική φυλή τών Χακενδών. Τί μπορούσαν να κάνουν άπάνται ό τόσοσ έχθρους. "Ήταν μοιραίο να όποκώσουν στο τέλεσ...". Όστόσο θα πούλουσαν άκριθά τή ζωή τους.

Και να σέ λίγο ή μακρύτες μονόζυλες θάρκες άραξαν στους πρόποδες τού θράχου κι' οι πολεμιστάι με άγριες φωνές άρρισαν την έπιθειά τους. "Όχυρωμένοι πίσω από τόν προχλωμα, τόν όποιο σχημάτιαν ή προεξοχές τών θράχων, οι Νγκαταίτες άρριγιναν πυκνά τα βέλη τους ενάντιον τού έχθρου. Κι' αυτές ακόμα ή γυναίκες δέν έμεναν με σταυρωμένα χέρια. Πετούσαν κομμάτια θράχων άπάνω στον έχθρό! Και πολλοί από τούς Νγκαταχί θρήκαν τόν θάνατο από τή χερσία τών γενναίων γυναικών. Η μάχη θάσασε όλη την ήμερα. Προς τόν θράδου, ό Τάρο, επί κεφαλής διακοσίων εκλεκτών άνδρών, έκανε μια ήρωική έξοδο ενάντιον τού έχθρου. Τα κομμάτια τών Νγκαταχί κατακλιώσαν κατά δεκάδες μέσα στη στενή χαράδρα, καθώς όποχωρούσαν μπροστά στην άκράτητη όρημν του Τάρο και τών συντρόφων του.

Τότε ό Παρίμα άλλαξε τακτική. Προσηπήθηκε πώς όποχωρούσε και όταν νύχτασε, οι πολεμιστάι τού μάζεψαν άφθονα ζύλα και ξερά κλαδιά, γέμισαν κι' αυτά τη χαράδρα κι' έβαλαν φωτιά. Σέ λίγο τού γαριό όλόκληρο λαμπάρισε σαν κανένα τεράστιο πυροτέχνημα. Γυναίκες, παιδιά και γέροι έφευγαν πανικόβλητοι για να κρυφθούν στην κορυφή της Μανάια, ενώ οι άνδρες έξακολούθησαν να πολεμούν, όπισθοχωρώντας θήμα προς θήμα, όσώτου έφθασαν στό δεύτερο όχυρώμα τους. Ό Κοτακέ είχε σκοτωθί, άλλα ό Τάρο πολεμούσε ακόμα με λύσσα, με τούς σαρκάντα άνδρες πού τού είχαν μείνει.

Ξαρκικά, μια βροχή από πέτρες και κομμάτια θράχων έπεσε άπάνω στους έπιτιθεμένους. Η γυναίκες είχαν συγκεντρωθί άπάνω σε μια προεξοχή τού θράχου και έκ τού ασφαλούς πετροβολούσαν τόν έχθρο. Τότε ό Παρίμα διάταξε τούς άνδρες του να όπισθοχωρήσουν.

—Η πείνα, είπε, θα τούς κάνει να παραδοθούν!

Τρεις μέρες είχαν περάσει. Μέρες άγωνίας, πεινας και φρίκης! Κάτω, ό έχθρός γλεντούσε! Μέσα στη σπηλιά, παιδάκια, γυναίκες και γέροι πέθαιναν από την πείνα. Μια φοβερή δυσσομία από τα άσφαρα πώματα γέμιζε τόν άέρα. Κάτω, μέσα δώδεκα άνδρες έμεναν ακόμα για να όπερατισθούν τα γυναικόπαιδα. Άτελειομένη, ή Χερουίνη, για ν' άποφύγη την άφώρητη δυσσομία, ειχε έβη στο πεζούλι, μπροστά στην εισοδο της σπηλιάς. Έξαντλημένη από τις στερησεις, με τή μάτια θαμπωμένα από την πείνα, ή κακότυχη νέα άκούμπησε στο θράχο.

Κάτω άκούγοντουσαν ή φωνές τών πολεμιστών, οι όποιοι έκαναν την τελευταική τους όφοδο.

Ό Τάρο, θλέπτοντας πώς τόν τέλος πλησίαζε, διάταξε τούς άνδρες του ν' άμυνθούν ως την τελευταία τους πνοή. Κατόπιν άνέθηκε προσεκτικά, για να μη τόν ιδούν, τόν στενό μονοπάτι πού οδηγούσε στη σπηλιά. Συλλογίζεταν, πώς αν ή Χερουίνη ζούσε ακόμα, να την πάρη μαζί του και να φύγουν από κάποιο επικίνδυνο δρόμο, τόν όποιο αυτόσ μονάχα ήξερε. "Ίσως έτσι, θα κατάρθωναν να ξεφυγούν. Καταπονημένος άνέβαινε, προσπαθώντας να κρυβεται στη σκιά τού θράχου. Άλλα τή στιγμή πού έφτασε μπροστά στη σπηλιά, ή Χερουίνη φοβισμένη και ζαλιωμένη, δέν διεκρίνε μέσα στο σκοτάδι, ποιός ήταν αυτόσ πού πλησίαζε. Νομίζοντας πως ήταν κάποιος από τούς μισητούς έχθρους, συγκέντρωσε τις τελευταίες δυνάμεις της και τόν έσπρωξε προς τή έξω με όρημν. Μολοντί τού γότρημα δέν ήταν δυνατό, όσώτου ήταν αρκετό για να χάση την ίσορροπία του ό άνύποπος Τάρο. Τό σώμα του ταλαντεύθηκε μια στιγμή πάνω από τή άβυσσο κι' ό νέος μόλις πρόσθεσε να φωνάζη τ' όνομα της άγαπημένης του, προτού γκρεμισθί στο χάος πού έχασε από πίσω του. Και τότε με φρίκη ή Χερουίνη άναγνώρισε τόν άγαπημένο της. "Εμψή μια άγρια φωνή τρέλλας και ριχτήκε έρσιπια του στο κένον..."

Η σπηλιά εινε και σήμερα ακόμα γεμάτη από τή κόκκαλα τών γυναικοπαίδων πού θρήκαν τόν θάνατό τους εκεί μέσα. Γι' αυτό ή σπηλιά αυτή εινε «ταπού», δηλαδή ιερή, όπως έπίσης εινε «ταπού» ή θάλασσα κάτω από τόν θράχο πού γκρεμιστήκαν ό Τάρο κι' ή Χερουίνη. Από τότε, κανένας φαργάς δέν ριχνει τα δίχτυα του στο μέρος εκείνο... Και μια φορά μονάχα, σε κάθε γέμιμα του φαργαριού, τού πνεύμα της Χερουίνης γυρίζει στη σπηλιά και θρηγεί για τόν άδικο θάνατο τού πολυαγαπημένου της. Κάθεται καμμία ώρα εκεί κι' ό θρήνος της άντηκέ σ' όλη την περιοχή. Γι' αυτό ό τόπος αυτός εινε γνωστός ως ό θράχος τού θρήνου!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Όταν έπαναλαμβάνεται μια πλάνη, γίνεται σφάλμα. Πό άλλιος Σ ύρος. Η ευτυχία εινε ή άφοσίσιος σ' ένα δεινρο ή σ' ένα καθήκον. Κι' ή θυσία εινε ό ασφαλότερος τρόπος με τόν όποιο μπορείς να πετύχης τη γαλήνη. Ρ ενάν

